

GARBİS ALTINOĞLU: Tayyip Erdoğan'ı Ayakta Alkışlamak

Posted on 12/09/2014

S. Demirtaş'ın ve diğer HDP milletvekillerinin 28 Ağustos'ta TBMM'nde yapılan törende yeni Cumhurbaşkanı R. Tayyip Erdoğan'ı ayağa kalkarak alkışlamaları, doğru eleştirilerin yanısıra yanlış eleştirilere de hedef oldu. Legal ve parlamenter alanı devrimci amaçlarla kullanmak isteyen devrimci özneler, bu kararlarının bir bedeli olarak bazı ödünler vermek zorunda kalabilir, hatta çoğu zaman da kalırlar. Bu bakımdan böylesi protokole ya da formaliteye ilişkin tutumları her şeyin önüne geçirmek ve ilke düzeyine yükseltmek yanlıştır. Örneğin bir devrimci milletvekili, bu statünün sağladığı olanaklardan yararlanarak burjuva parlamentosu içinde ve dışında devlet ve düzen-karşıtı propaganda ve ajitasyon yapabilmelidir. Ama o ve partisi bunun bedeli olarak, içeriğini asla onamayacağı bir milletvekilliği yemini yapmayı da göze alabilecektir. Bu konuda ödün vermeyi reddetmek “sol çocukluk”tan başka bir şey değildir.

Kapitalizm koşullarında benzer durumlarla sık sık karşılaşırız. Örneğin insan hakları savaşımı verenler, polis ve devlet terörünün kurbanlarının haklarını aramak için ülkedeki ya da AİHM gibi uluslararası alandaki burjuva mahkemelerine başvurabiliyorlar. Tutarlı demokratlar; devletle ve düzenle uzlaşma ve onu aklama ruhuyla davranılmaması kaydıyla ya da çıkılmadığı ölçüde, halkı ve devrimcileri hedef alan terör olaylarının sorumlularını açığa çıkarmak için burjuva yargı sistemine başvurmayı yanlış bulmazlar. Onlar, burjuvazinin ve özellikle de emperyalist burjuvazinin “olumlu nitelikleri”ne ve “demokratizmi”ne ilişkin reformist hayallere karşı sistemli bir savaşım vermeyi unutmaksızın böylesi adımları onayabilirler. Şimdi gündemdeki konumuza gelelim ve R. Tayyip Erdoğan'ın somut gerçekliğine bir göz atalım.

Erdoğan'ın/ Erdoğan kliğinin yakın geçmişine ve cumhurbaşkanlığı makamına erişme sürecine göz attığımızda neler görüyoruz?

O, Roboski'de, Gezi'de, Afyonkarahisar'da, Soma'da, Reyhanlı'da vb. yaşanan cinayetlerden, onbinlerce işçinin iş “kazaları”nda ölümünden, Irak'ta, Libya'da ve Rojava Kürtleri de içinde olmak üzere Suriye'de onbinlerce insanın emperyalist saldırganlar ve gerici çeteler tarafından öldürülmesinden, yerlerinden sürülmesinden vb. sorumludur.

O, varolan gerici Anayasa'yı ve diğer burjuva yasalarını da keyfi bir biçimde çiğnemek suretiyle burjuva devlet aygıtının hemen hemen bütün organlarını ve burjuva basınının hemen hemen tümünü kendi denetimi altına almış ve neredeyse faşist bir rejim kurmuştur.

O, taşeron işçiliği yaygınlaştırmak, sendikaları denetimi altına almak, özelleştirmelerde, doğanın ve tarihsel mirasın yıkımında rekor kırmak suretiyle Türkiye işçi sınıfı ve halklarının baş düşmanı sıfatını pekiştirmiştir.

O, izlediği maceracı, yayılmacı, yeni-Osmanlıcı ve pro-emperyalist dış politika nedeniyle Türkiye'yi bölgesel savaşın bir parçası haline getirmiştir.

O, 30 Mart yerel seçimlerini olduğu gibi 10 Ağustos cumhurbaşkanlığı seçimini de, varolan burjuva normlarını da çiğneyerek, devlet olanaklarını sonuna kadar kullanarak ve her türlü hile ve sahtekarlığa başvurarak kazanmıştır. Bu listenin çok daha fazla uzatılabileceği biliniyor. Ama bu kadarı yeter.

Ellerindeki Kürt, Ezidi, Türkmen ve Arap halklarının kanı daha kurumamış olan Erdoğan daha birkaç gün önce, 27 Ağustos'ta yapılan AKP 1. Olağanüstü Kongresi'nde, daha önce de zaman zaman yaptığı temelsiz suçlamayı yinelemiş ve şöyle demişti:

“HDP de teröre sırtını dayayarak varlık gösteren bir parti olmuştur. HDP bağımsız hür

demokrat siyaset yerine, silahların gölgesinde siyaseti tercih etmiştir.” (“Hedefinde muhalefet vardı”, Taraf, 28 Ağustos 2014)

HDP milletvekilleri işte BU KOŞULLARDA cumhurbaşkanlığı yemin törenine katılmışlardır. Dahası Demirtaş, törene katılan CHP Milletvekili Engin Altay’ın kürsüye anayasa ve TBMM içtüzüğü kitapçıklarını fırlatmasını “nezaket ötesi bir durum” olarak niteleyerek CHP’nin gerisine düşmüş, burjuva meşruiyet kurallarını bile ayaklar altına alan Erdoğan için “Halk tarafından seçilmiş bir cumhurbaşkanı” sözcüklerini kullanmış ve “halkın iradesine saygılı olmak” gerektiğini belirtmiştir. Bütün bu tutum ve açıklamaların, devrimci bir öznenin legal ve parlamenter alanı kullanmak için verebileceği ödünlerin çok ötesine geçtiği açıktır.

Demirtaş’ın ve HDP’nin bu açıklama ve tutumları, PKK/ KCK’nın siyasal çizgi ve taktiklerinden asla bağımsız değildir; tam tersine onlar PKK/ KCK’nın siyasal çizgi ve taktiklerinin devamı ve uzantısıdır. Bu gerçeklik gözardı edilerek yapılan analiz ve yaratılan subjektif beklentiler yerle bir olmaya mahkumdur ve zaten günlük yaşamın pratiği içinde neredeyse her gün yerle bir olmaktadır da. Bunu özellikle Demirtaş’ın, son cumhurbaşkanlığı seçim kampanyası sırasında söylediklerinden yola çıkarak pembe hayaller kuranlar, hatta daha da ileri giderek parlamenter yoldan büyük kazanımlar elde etme düşleri görenler için söylüyorum. Burada, Demirtaş’ın bu kampanya sırasında söylediklerinin ve “Yeni Yaşam Manifestosu”nun tutarlı bir demokratik içerik taşımaktan uzak olduğu ve esas itibarıyla liberal bir nitelik taşıdığı olgusunu tartışmaya girmeyeceğim. Her dikkatli ve demokrat gözlemci bunun böyle olduğunu rahatlıkla kavrayabilir. Sadece şunu anımsatmakla yetineyim: Bu Manifesto, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılması gibi olumlu bir nitelik taşımakla birlikte, “ucuz devlet” talebini içermemektedir. Oysa, sözcüğün tam anlamıyla bir askeri-bürokratik bir nitelik taşıyan ve bir milyona yakın asker, polis, jandarma ve diğer güvenlik elemanından oluşan devlet aygıtının yanısıra sivil bürokrasinin küçültülmesi, bütün burjuva-demokratik devrimlerin en önemli taleplerinden biridir.

Demirtaş’ın -ve HDP milletvekillerinin- Tayyip Erdoğan’ı ayakta alkışlamaları ve Engin

Altay'ı ve diğer CHP milletvekillerini “nezaketsiz davranmakla” suçlaması, işte bu liberal-reformist çizginin kaçınılmaz bir sonucudur. Ben bu yazıda BDP/ HDP'nin yakın geçmişte de sergilediği demokratizmle bağdaşmayan benzer tutumlarından bir tutam örnek sunacağım.

Ne yazık ki pek çok kişi Demirtaş ve partisi HDP'nin hiç de gözüktükleri kadar demokrat OLMADIĞINI unutuveriyorlar. Bu unutmada PYD'nin Rojava'da sürdürdüğü kahramanca direnişin ve PKK'nın savaş deneyimi yüksek silahlı örgütünün ve milyonlarca sempatzanının varlığının yanı sıra Türkiye devrimci hareketinin perişan halinin ve ülkede anlamlı bir devrimci-demokratik muhalefet odağının bulunmamasının çok büyük bir etkisi var. Ama bugün değilse yarın, belirleyici olanın asla silahlı bir güce sahip olmak ve silahlı savaşım vermek değil, doğru bir siyasal çizgi izlemek olduğu görülecektir. Aslında biraz siyasal tarih bilgisi olanlar için yarını beklemek de gerekmiyor. Şu çok açık olmalı: Dün olduğu gibi bugün de dünyanın bir çok yerinde az ya da çok başarılı bir silahlı savaşım veren ve bunu onyıllardır yapan bir dizi örgüt vardı, vardır ve ilerde de olacaktır. Ama silahlı savaşım vermek hiçbir zaman radikal devrimci bir çizgi izlemenin garantisi olamaz. Zaten sözünü ettiğim örgütlerin bir bölümü devrimci bir konumda iken bunların bir bölümü başından itibaren gerici bir siyasal çizgi izleyegelmişlerdir; bazıları ise zamanla düzen örgütlerine, hatta bazı durumlarda karşı-devrimci çetelere dönüşmüşlerdir.

Dolayısıyla, “Hafıza-i beşer nisyan ile maluldur”/ “İnsan aklı unutkanlıkla sakatlanmıştır” özdeyişini sürekli olarak anımsamak ve anımsatmak gerekiyor. HDP'nin PKK/ KCK ile paylaştığı ve “taktiksel esneklik” olarak pazarlanan ve Süleyman Demirel'in “Dün dündür, bugün de bugün” deyişine denk düşen politika yapma tarzını da bu hastalığın belirtileri arasında sayabiliriz. Her halükarda, sürekli olarak günceli yaşayan ve değil bir ay, bir hafta önce olup biten önemli gelişmeleri bile unutmaya eğiliminde olan Türkiyeli devrimcilerin böylesi bir zihin tedavisine gereksinimleri var.

Demirtaş'ın ve BDP/ HDP'nin duruşunun ne denli demokratik bir nitelik taşıdığını, kendi subjektif beklentilerimizden değil, onların somut gerçekliğinden hareketle değerlendirmek

gerekir. İnsanın kendisini rahatlatan hayaller kurması ya da böylesi düşler görmesi, ruhsal bir gereksinime yanıt verebilir; ama -Kürt halkı da içinde olmak üzere- Türkiye işçi sınıfının ve halklarının demokratik ve sosyalist özemlerinin gerçekleştirilmesi kavgasına hiçbir yarar sağlamaz; tam tersine onları, yerli ve emperyalist burjuvazinin şu ya da bu fraksiyonunun tuzağına düşürmeye hizmet eder. Gerçek devrimcilerin manevi uyuşturuculara değil, bilime, olgulara ve bu temelde oluşturulacak strateji ve politikalara gereksinimi var. O halde bellek tazeleme işlemimizi başlatabiliriz.

Demirtaş, 12 Mayıs 2013’de Siirt’in Eruh ilçesinde yaptığı bir açıklamada, bir gün önce Reyhanlı’da meydana gelen ve kimine göre 53, kimine göre 61 ve kimine göre daha fazla insanın ölümüne ve yüzlerce insanın yaralanmasına yol açan patlama hakkında şöyle demişti:

“Bir defa saldırının Suriye sınırındaki Reyhanlı’da gerçekleşmiş olması, meselenin Suriye bağlantısını hemen akla getiriyor...

“Fakat bu dönemde özellikle sivil yurttaşlarımızı hedef alan saldırılar karşısında hükümeti sorumlu tutmak ve eleştirmek yerine birlik içerisinde hareket etmek zorundayız... Biz, bu saldırılara karşı tedbir alınmasını ve bu saldırılara karşı hükümetin dikkatli ve duyarlı davranması hususunda hükümetin yanında olacağız.” (Hürriyet, 12 Mayıs 2013) Yani Demirtaş, bu konuda dezenformasyon çalışmasına girişen Erdoğan kliğinin patlamadan Suriye istihbaratını ve bazı Türkiyeli devrimci grupları sorumlu tutmasına itiraz etmiyor ve üstelik onun pozisyonunu benimsiyor ve onunla “birlik içerisinde” olunmasını öğütlüyordu.

Demirtaş, BDP Eşbaşkanı sıfatıyla 23 Mayıs 2013’de Habertürk’e verdiği bir mülakatta şöyle demişti: “Tabii bu Suriye’deki Kürt oluşumu, Lazkiye’yi de içine alırsa Kürtlerin büyük bir sorunu ortadan kalkar. Denize alışırlar ve Türkiye’ye tam bağımlılık ortadan kalkar.” (“Şiddet dönemi bitti, artık geri gelmez”, 23 Mayıs 2013) Kesab’ın da bağlı olduğu Lazkiye ilinde Kürtler’in yaşamadığını unutan Demirtaş’ın “daha cin olmadan adam çarpmaya

kalkıştığı” görülüyor. Yani o daha şimdiden yayılmacılığa hevesleniyor ve Büyük Kürdistan hayalleri kuruyor. Bu anlayışın yansımasını, Demirtaş’ın Fatih Altaylı’nın bir başka sorusuna verdiği karşılıkta da görüyoruz. O bu soruya karşılık verirken A. Öcalan’ın ve diğer PKK/KCK yöneticilerinin yıllardır savunmakta olduğu gerici Türk-Kürt bağlaşması projesine şu sözlerle sahip çıkıyordu:

“Burada bir Türk-Kürt konfederasyonu çok büyük bir güç olur. Onu görmek lazım.”

Demirtaş, Türk gericiliğiyle Kürt ulusal hareketinin bir bağlaşma kurması ve böylelikle “çok büyük bir güç” yaratmasının özelde HDP’nin ve genelde devrimci demokrasinin görevi olmadığını, olamayacağını ve asla olmaması gerektiğini kavramamış gözüküyor.

Ancak, Demirtaş’a haksızlık etmemek için onun daha sonra, Lazkiye ile ilgili sözlerini yalanladığını belirtmem gerekiyor. O bu konuda yaptığı açıklamada “Kürtler Lazkiye’yi alsın diye bir şey yok, böyle bir şey söylemedim” dedikten sonra şunları ekledi: “Ne bir politikamız var, ne bir niyetimiz var. Ne de böyle bir şey söyledim. Kürtler orada başkalarının topraklarını işgal etsin gibi bir durum söz konusu olamaz tam tersine özerk yönetimler olsun. Sadece kendileri yönetmesin. Arap halkları var, Alevi halkları var, Nüsayriler var. Lazkiye üzerinden gidebilir dedim ben yoksa Lazkiye Kürtlerin olursa Kürtler denize alışırlar gibi bir şey yok. Öyle not almışlar, anlamışlar. BDP’nin solu olarak, solcusu olarak bunu en son söyleyecek kişiyim.”

Demirtaş ve arkadaşlarının Gezi direnişinde de sınıfta kaldıkları biliniyor. Anımsanacağı üzere BDP Grup Başkanvekili İdris Baluken 3 Haziran’da, Taksim’deki olaylar üzerine yaptığı değerlendirmede şöyle demişti:

“Dönüşen bu eylemlilikler ekolojik yıkıma karşı olmak, daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlük talep etmek, karar süreçlerinde halkın katılımcı yaklaşımını gözönünde bulundurmak yerine Türkiye’de toplumu esaret altında tutan güç odaklarının rövanşist yaklaşımlarına rövanşist karşılaşmalarına doğru evrilmektedir...

“BDP olarak hiçbir sebep ve durumda biz bu ırkçı, ulusalcı, cinsiyetçi, tekçi, militarist

kesimlerle yanyana durmayacağımızı tekrar ifade etmek istiyoruz.” (“BDP’li Baluken: Statükoyu güçlendirecek imgeler protestoların başat özneleri.”, Star, 3 Haziran 2013)

Demirtaş ise 29 Temmuz 2013’de CNNTürk’e verdiği bir mülakatta Gezi direnişinin içinde hükümeti devirmeyi amaçlayan gruplar olduğunu ve kendilerinin bu yüzden bu direnişe karşı çıktıklarını açıklarken şöyle demişti:

“Gezi olaylarında bir süre sonra Sırrı Beyi de (Sırrı Süreyya Önder) aşan bir durum ortaya çıktı. Gezi’de büyük çoğunluk barış sürecini destekledi ama sonra Gezi’den ‘Hükümeti devirebilir miyiz’ amacı doğdu ve biz buna karşı çıktık.” (“Önder’in adaylığına ‘yeşil ışık’ ”, Taraf, 30 Temmuz 2013)

Elikanlı ve azılı gerici Erdoğan kliğinin devrilmesine karşı çıkmak, Demirtaş’ın ve HDP’nin demokratizminin ne menem bir demokratizm olduğunu yüzlerce sayfalık analizden daha net ve anlaşılır bir biçimde gösteriyor. Gerekçe ise hazır: “Aman, -asında bir seraptan başka bir şey olmayan- “barış süreci” aksamasın! ” Gezi direnişine aralarında “ulusalcılar” da olmak üzere pek çok eğilimden insanın katıldığı doğru. Ama bu, ülke çapında 10-15 milyon insanın katıldığı bu eylem(ler)in genelde ilerici ve demokratik bir nitelik taşıdığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Kaldı ki Demirtaş’ın kendisi de Gezi’de büyük çoğunluğun barış sürecini desteklediğini kabul ediyor. Aslında bu harekete uzak durmak suretiyle Kürt ulusal hareketi kendi açıklamış olduğu hedeflere yaklaşma olanağını kaçırdı. Kürt ulusal hareketinin de kendi kitlesiyle Gezi’ye katılması, hem Türk milliyetçileri ve şovenlerinin konumunu zayıflatır, Kürt ulusal hareketiyle demokrat Türkleri birbirine yakınlaştırır ve hem devleti daha çok köşeye sıkıştırır, barış ve demokrasi konusunda adım atmaya zorlar ve hem de şoven, faşist ve “ulusalcı” güçleri izole etmeye yarardı.

Radikal gazetesinde 22 Ekim 2013’te yayınlanan “BDP’den Hakan Fidan’a Destek” başlıklı haberde BDP Milletvekili Adil Zozani’nin MİT Müsteşarı Hakan Fidan’a sahip çıktığı anlatılıyordu. Haberde Zozani’nin, “çözüm sürecinin ilk günlerinde Paris’te üç PKK’lının

öldürüldüğünü” belirttikten sonra şunları söylediği belirtiliyordu:

“Sonraki dönemlerde de bu sürecin temel aktörlerinden biri olan Hakan Fidan hedef tahtasına konuldu. Hakan Fidan’ın özellikle uluslararası çevrelerce bu dönemde hedefe konulmuş olması Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yöntemlerle çözülmesi arayışından bağımsız değerlendirilemez.”

ANF (=Fırat Haber Ajansı) 27 Ekim 2013 tarihli haberinde HDP’nin toplanacak olan Olağanüstü Kongresine, Kürt halkının ve gerillalarının ve Türkiyeli işçi ve gençlerin katili Başbakan Erdoğan’ın da çağrıldığı haberini verdi. HDP’nin yalanlamadığı bu habere göre Erdoğan bu çağrıya telgrafla şu mesajla yanıt verdi:

“Halkların Demokratik Partisi Olağanüstü Kongresi’nde nazik davetiniz için teşekkür ederim. Kongre çalışmalarının birlik ve beraberlik içinde geçmesi temennisi ile alınan kararların partiniz ve Türk siyasi hayatı için hayırlı olmasını diliyor, tüm katılımcıları selamlıyorum.”

BDP 17 Aralık 2013 rüşvet ve yolsuzluk operasyonu sırasında da hükümeti destekledi. 18 Aralık’ta TBMM’de BDP grubu adına konuşan Diyarbakır Milletvekili Nursel Aydoğan bu operasyonu, AKP ile Cemaat arasında süren çatışmayla açıkladı ve operasyonun amacının “hükümetin çözüm sürecinde daha dik durmasını, daha çözüm sürecinin arkasında durmasını engellemeye çalışmak” olduğunu söyledi. (Bkz. BDP’li Aydoğan: “Hükümetin gücünü azaltmak istiyorlar”, SolPortal, 18 Aralık 2013)

Demirtaş, “paralel yapı” kavramının patentinin kendilerine ait olduğunu ileri sürüyordu. Mete Çubukçu’nun aktardığına göre, “paralel yapı” kavramını ilk olarak Mart 2012’de Öcalan’ın kullandığını söyleyerek övünen Demirtaş, Türk devletinin elinde tutsak olan PKK önderinin bu konuya ilişkin benzer yaklaşımını şöyle özetlemişti:

“17 Aralık bir darbe girişimidir. Geri çekilme sırasında süreçle ilgili ‘yasa’ çıkarılması gerektiğini söylemişim. Bunu Başbakanı korumak için değil sürecin selameti açısından önermişim.” (“Demirtaş: Ateşe benzin dökmeyeceğiz”, T24, 13 Ocak 2014) Yani, devletin denetimi altındaki Öcalan’a ve onun dediklerine aykırı bir tutum benimsemesi olanaklı olmayan Demirtaş’a göre, 17 Aralık 2013’te ortaya çıkan rüşvet, hırsızlık ve yolsuzluk olaylarının üzerine gitmek ve bunların hesabını sormak, ateşe benzin dökmek, yani ülkedeki silahlı çatışmanın sürdürülmesinden yana olmak demektir!

Gündemvan’ın Reuters’ten aktardığı 5 Nisan 2014 tarihli bir habere göre HDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan, “Başbakan Tayyip Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığına aday olması durumunda destek verip vermeyecekleri konusunda henüz karar vermediklerini ancak kararlarında çözüm sürecindeki adımların etkili olacağını belirt”mişti. (“Buldan: Erdoğan’ı destekleyeceğiz.”)

Buldan, 9 Temmuz 2014’te, iktidar yanlısı Akşam gazetesine verdiği bir demeçte bu görüşlerini yineledi. Gazetenin bu konudaki haberinde şöyle deniyordu:

‘AKŞAM’a konuşan HDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan’ın açıklamaları şöyle:
Sürecin devamı ve sekteye uğramaması çok önemli. Cumhurbaşkanlığı seçiminin süreci olumsuz yönde etkileyeceğini düşünmüyoruz. Çünkü hükümet, Çözüm Süreci konusunda kararlı görünüyor. Başbakan Erdoğan seçimi kazanır ve Köşk’e çıkarsa süreç aynen devam eder. Bizim bu konuda bir endişemiz yok. Zaten bunu Başbakan da söylüyor.” (Çözüm Erdoğan’la aynen devam eder.”) Bu söylenenlerden HDP’nin, -ve onun arkasındaki PKK/ KCK’nın- S. Demirtaş’ı aday olarak göstermelerine rağmen, onun seçimi kazanma şansının olmadığı gerçeğinden hareketle, CHP-MHP’nin ortak adayına karşı AKP’nin adayı Tayyip Erdoğan’dan yana olduğu anlaşılıyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde ve seçim sürecinde sergilenen sözde barış ve demokrasi şovuna HDP’nin şovmen milletvekili Sırrı Süreyya Önder’in katılmaması olmazdı elbet.

Hakan Fidan’a sahip çıkanlar kervanına katılan Önder 26 Ağustos 2014’te konuk olduğu, Şirin Payzın’ın “Ne Oluyor” programında dışişleri bakanının kim olacağı sorusuna şöyle yanıt verecekti:

“Hakan Fidan’ın Dışişleri Bakanı olmasını isterim. Belirli bir mesafe yürüttük kendisiyle. Büyük bir barışı kuruyoruz. Görüşmeler yürütüyoruz. Yakın mesaiye girince de bir güven temelinde bu ilişkiyi götürüyoruz. Bir an önce Dışişleri Bakanı olsun. Ben böyle söylüyorum ama Recep Tayyip Erdoğan şimdi yapmaz!” (“Önder: Hakan dışişleri bakanı olsun”, Cumhuriyet, 27 Ağustos 2014)

Ne yazık ki Türkiye, MİT müsteşarının dışişleri bakanı olmasının, hem de demokrasi adına salık verilmesinin adeta olağan sayıldığı, MİT ile içli dışlı olmanın neredeyse makbul görüldüğü bir ülke haline gelmiş bulunuyor. Herhalde bu “ilerleme” ve “olgunlaşma”yı, esas olarak legal ve silahlı Kürt ulusal hareketinin olağanüstü kıvraklığına ve eşi benzeri görülmemiş pragmatizmine borçluyuz. Ama, tek yanlı bir biçimde bu hareketi suçlamak da haksızlık olacaktır. Herhalde HDP içinde olsun, HDP dışında olsun, yazı boyunca örneklediğim bu tür -aslında işbirlikçiliğe varan- liberal önerileri açık ve dürüst bir biçimde ve kısık değil, gür bir sesle eleştirecek bireyler ve gruplar olmalıydı. Görebildiğim kadarıyla bu alanda neredeyse tam diyebileceğim bir ideolojik ve siyasal teslimiyet ve sefalet yaşanıyor.

Yukarda saydığım ve daha da arttırılabilecek böylesi örneklerin ortaya koyduğu bu en bayağı türden reformizmden ve bu en pespaye düzen ve devlet şakşakçılığından ötürü sadece Demirtaş’ı ve HDP’ni suçlamak da elbette büyük bir haksızlık olur. Haksızlık olur; çünkü HDP’nin ana gövdesini eski BDP ya da Kürt ulusal hareketinin legal kanadı oluşturuyor. Kürt ulusal hareketinin esas itibarıyla anti-demokratik nitelik taşıyan yapısı ve iç işleyişi gözönüne alındığında Demirtaş’ın kişisel tutumlarının, hatta HDP yönetiminin eğilimlerinin belirleyici konumda olmadığı anlaşılır. Esas belirleyici faktörler; İmralı ve Kandil ve çok daha küçük bir ölçüde de Kürt diasporasıdır. Bu koşullarda Demirtaş ve

arkadaşlarının gerçekten isteseler ya da demokrat olsalar bile bir şey yapamayacakları açıktır.

Garbis Altınoğlu, 31 Ağustos 2014

Kaynak: gelawej.net

Diğer Yazıları: <https://tarihvetoplumlar.com/garbis-altinoglu/>